

- przyznanie niniejszej skardze należytego pierwszeństwa, co pozwoli uniknąć obciążenia akt sprawy poprzez wnioski o rozpatrzenie w trybie pilnym oraz wydanie wyroku w terminie sześciu tygodni;
- przyjęcie innych środków, które Sąd uzna za konieczne;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 20 lutego 2009 r. skarżąca wezwała formalnie Komisję do działania na podstawie art. 232 WE polegającego na wydaniu decyzji uznającej za chorobę zawodową raka płuc, na którego chorował jej zmarły mąż zgodnie z art. 73 regulaminu pracowniczego oraz wspólnymi przepisami dotyczącymi ubezpieczenia urzędników Wspólnot Europejskich od ryzyka wypadków i chorób zawodowych.

W związku z tym, że Komisja we wskazanym terminie nie wydała decyzji ani nie zajęła stanowiska w tym przedmiocie, skarżąca wnosi do Sadu o stwierdzenie, że Komisja nie wydając w rozsądnym terminie decyzji w sprawie wniosku dotyczącego uznania choroby jej męża za chorobę zawodową naruszyła zobowiązania wynikające dla niej z art. 90 regulaminu pracowniczego oraz art. 23 wspólnych przepisów dotyczących ubezpieczenia urzędników Wspólnot Europejskich od ryzyka wypadków i chorób zawodowych.

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2009 r. — Holding Slovenske elektrarne d.o.o. (HSE) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-399/09)

(2009/C 312/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Holding Slovenske elektrarne d.o.o. („HSE”) (Ljubljana, Słowenia) (przedstawiciel: F. Urlesberger, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit g) zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim obciąża ona stronę skarżącą odpowiedzialnością za naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit i) zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na stronę skarżącą w art. 2 lit i) zaskarżonej decyzji;

- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 lipca 2009 r. (sprawa COMP/39.396 — Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu stalowego i gazowego), w zakresie, w jakim Komisja uznała, że strona skarżąca jest winna popełnienia jednego ciągłego naruszenia art. 81 WE i art. 53 Porozumienia EOG poprzez podział rynków, kwot i klientów, ustalanie cen oraz wymianę poufnych informacji handlowych między dostawcami węgla wapnia i granulatów magnezu. Tytułem żądania ewentualnego strona skarżąca wnosi o obniżenie kwoty nałożonej na nią grzywny.

W uzasadnieniu swoich żądań strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 81 WE i rozporządzenie 1/2003 dopuszczając się następujących błędów co do prawa:

Po pierwsze, strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie może przypisać jej odpowiedzialności za postępowanie spółki TDR Metalurgija d.d. („TDR”), ponieważ spółka HSE wraz ze spółką TDR nigdy nie stanowiły jednolitej jednostki gospodarczej. W braku wzruszalnego domniemania odpowiedzialności strony skarżącej (takie domniemanie mogłoby znaleźć swoje zastosowanie tylko gdyby spółka HSE posiadała 100 % [akcji lub udziałów] w spółce TDR) Komisja nie zdołała wykazać, że spółka HSE sprawowała istotnie decydującą kontrolę nad spółką TDR.

Po drugie, strona skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie nałożyła na wszystkie strony [postępowania] zwiększoną o 17 % kwotę podstawową grzywny w celu zapewnienia skutku odstraszczonego. Według strony skarżącej, Komisja powinna była wziąć pod uwagę, że czynnik odstraszczeniowy nie jest uzasadniony w odniesieniu do spółki HSE, ponieważ Komisja postanowiła nie nakładać grzywny na podmiot bezpośrednio popełniający naruszenie, tj. spółkę TDR, (dla której odstraszczeniowa wysokość grzywny mogła być odpowiednia), a strona skarżąca nie była bezpośrednio zaangażowana w praktyki antykonkurencyjne.

Po trzecie, strona skarżąca podnosi, że Komisja pominęła okoliczności łagodzące przy obliczaniu kwoty grzywny, ponieważ nie uwzględniła faktu, iż w celu uniknięcia naruszenia prawa konkurencji strona skarżąca działała, jeśli w ogóle, jedynie bez zachowania należytej staranności, nie zapewniając wystarczającej kontroli nad praktykami handlowymi spółki TDR. Ponadto strona skarżąca podnosi, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę jako okoliczność łagodzącą fakt, iż zarówno spółka TDR jak i podejmowane przez nią uzgodnione praktyki handlowe zostały „narzucone” stronie skarżącej przez decyzję polityczną rządu słoweńskiego i że strona skarżąca nie decydowała ani o nabyciu spółki TDR, ani nie miała wpływu na praktyki handlowe tej spółki związane z uczestnictwem w kartelu.